

яка вступає на службу в поліції, розпочинаються з дня видання наказу про призначення на посаду поліцейського. Частина 5 ст. 63 Закону України «Про Національну поліцію» передбачає, що контракт є підставою для видання наказу про прийняття особи на службу в поліції та/або призначення її на відповідну посаду.

Отже, наказ про призначення на посаду поліцейського слід вважати основною та самостійною підставою виникнення трудових правовідносин з поліцейськими, оскільки саме з його виданням пов'язується виникнення відповідних правовідносин.

Література

1. Про Національну поліцію: Верховна Рада України; Закон від 02. 07. 2015 № 580-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
2. Мельник К. Ю. Проблеми правового регулювання трудових відносин службовців правоохоронних органів: моногр. / К. Ю. Мельник. – Х.: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2009. – 360 с.
3. Трудове право: підруч. / В. В. Жернаков, С. М. Прилипко, О. М. Ярошенко та ін. ; за ред. В. В. Жернакова. – Х.: Право, 2012. – 496 с.
4. Гусов К. Н., Толкунова В. Н. Трудовое право России: Учеб. - М: ТК Велби, Изд-во Проспект, 2003. -496 с.
5. Прокопенко В. І. Трудове право України: Підручник. – Х.: «Консум», 1998. – 480 с.
6. Советское трудовое право: учеб. / под ред. А. С. Пашкова, О. В. Смирнова. – М.: Юрид. лит., 1988. – 608 с.

В. А. ГУМЕНЮК

Харківський апеляційний адміністративний суд

ДОСТУПНІСТЬ ДО ПРАВОСУДДЯ ОСІБ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Відповідно до положень ст. 3 Конституції України – людина, її життя і здоров'я, недоторканість та безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [1].

Забруднення навколишнього середовища, збільшення кількості вроджених порушень, хронічних та професійних захворювань, нещасні випадки, триваючий військовий конфлікт на сході країни, все це виступає в ролі факторів, що призводить до появи інвалідів – осіб із особливими потребами, а відтак – до збільшення кількості людей, які потребуватимуть соціального захисту [2].

На сьогоднішній день, існуючий широкий спектр проблем у людей з інвалідністю в Україні свідчить про необхідність посиленої і комплексної уваги до них з боку держави й суспільства. Сучасне життя формує відповідні вимоги до правового та соціального захисту цієї категорії населення. Як свідчить практика, значна частина положень соціально-економічної політики щодо інвалідів застаріла і не відповідає потребам сьогодення, й не узгоджується із загальновизнаними міжнародними нормами і стандартами. Правове поле хоча й містить багато позитивних кроків на шляху вирішення численних проблем інвалідів, але є переважно декларативним, не забезпеченим матеріальними ресурсами та механізмами управлінського впровадження. Отже існуюча система правового та соціального захисту інвалідів потребує суттєвих змін і доповнень та модернізації.

Якщо ж говорити безпосередньо про забезпечення рівного доступу осіб з особливими потребами до правосуддя необхідно розпочати з нормативно-правових актів, які закріплюють за людьми з інвалідністю рівний доступ до усіх сфер життя, в тому числі і до правосуддя.

Найважливішими і основними в цьому плані є Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» [3], та Конвенція ООН про права осіб з інвалідністю, яка ратифікована нашою державою і набрала чинності з 06 березня 2010 року [4].

Відповідно до статті 13 даної Конвенції держави учасниці повинні забезпечувати інвалідам нарівні з іншими ефективний доступ до правосуддя, зокрема передбачаючи процесуальні та відповідні вікові корективи, які полегшують виконання ними своєї ефективної ролі прямих і опосередкованих учасників, у тому числі свідків, на всіх стадіях юридичного процесу, зокрема на стадії розслідування та інших стадіях попереднього провадження. Щоб сприяти забезпеченню інвалідам ефективного доступу до правосуддя, держави учасниці сприяють належному навчанню осіб, які працюють у сфері здійснення правосуддя.

Основним моментом також є те, що доступ до судочинства в Україні, має бути забезпечений для осіб з інвалідністю у різних видах:

- як користувачів – відвідувачів суду;
- як надавачів послуг: адміністративних і канцелярських працівників, суддів;
- як учасників судових процесів: позивачів, відповідачів, свідків тощо.

Важливою гарантією права особи знати свої права і обов'язки в адміністративному судочинстві є вимога до суду разом з копією ухвали про відкриття провадження (у першій, апеляційній, касаційній інстанціях) надсилати інформацію про процесуальні права та обов'язки (ч. 5 ст. 107, п. 2 ч. 1 ст. 186, п. 2 ч. 1 ст. 211 Кодексу адміністративного судочинства України (далі КАСУ)), а також роз'яснювати під час судового розгляду особам, які беруть участь у справі, їх процесуальні права і обов'язки (ч. 1 ст. 130 КАСУ) [5].

І тут виникає декілька запитань, наприклад, яким чином забезпечити право людини з порушеннями зору на ознайомлення з матеріалами справи, або як забезпечити право громадян котрі мають порушення слуху і мають труднощі із мовленням особисто брати участь у провадженні справи (на всіх її стадіях)?

Все вищезазначене вказує на існуючі перешкоди у доступі людей з особливими потребами до правосуддя та захисту ними своїх прав і інтересів і вказує на необхідність більш дієвої уваги збоку державних органів (в тому числі й органів судової влади) щодо вирішення існуючої ситуації.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Люди з особливими потребами сподіваються, що держава не залишить їх напризволяще – Урядовий контактний центр. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – https://www.ukrinform.ua/rubric-other_news/1865331
3. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: Закон України від 21. 03. 1991 № 875-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 21. – Ст. 252.
4. Конвенція ООН про права інвалідів // Офіційний вісник України. – 2010. – №17. – Ст. 799.
5. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36, № 37. – Ст. 446.

Н. І. ДУРАВКІНА

Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Аграрне законодавство України є концентрованим відображенням тих змін та процесів, що відбуваються в аграрній сфері нашої країни. Тому суттєвий вплив на стан аграрного законодавства здійснюють, перш за все, зміни в економіці, що визначають напрями правового регулювання суспільних відносин в аграрному секторі. Незважаючи на проведення аграрної та земельної реформи, сільське господарство України залишається галуззю національної економіки, що потребує змін у напрямку підвищення його конкурентоспроможності, забезпечення ефективності технологічних процесів виробництва продукції та необхідного рівня її якості, зберігання та переробки, що є вкрай актуальним у зв'язку зі вступом України до Світової Організації Торговлі.

Серед недоліків сучасного аграрного законодавства можна виділити